

Divina Tragedie - Cântul XII

Adrian Erbiceanu

Eram, pe-"Olymp", o simplă vietate,
Ținând în mâini mănunchiul de puteri;
Un Hercules, scăpat de sub lăcăte,

Ce plimbă moartea către învieri,
Ros de-ndoieli, sperând să regăsească,
Pierdută, calea zilelor de ieri...

Nimic n-ar fi putut să mă oprească
Și cine-ar fi-ndrăznit să se opună
Puterii care se porni să crească,

Sporind în clocot și stârnind furtună
Pe vastele alei, de "Zei" prescrise,
Pe cei de rând anume să-i supună?

Eram pe-"Olymp"! - un vis descins din vise,
La care-atâți ar fi voit s-ajungă -
Zăgăzuiți la porțile-i închise.

Ținându-mi strâns "averea" într-o pungă,
Eu mă plimbam pe largile-i culoare,
Cu o plăcere ce-o doream prelungă.

La doar un pas de imortalizare,
Cu chipul strălucind ca-ntr-o oglindă,
Treceam pe lângă "Zei", în conspirare,

Nemailăsând nimic să mă surprindă.
Era doar vanitatea mea crescută,
Sau lumea de afară, suferindă?!...

Rătăcitor prin "ántica redută",
În brațe cu "armura" cea străveche,
Mi-era ființa-ntreagă străbătută

De niște forțe fără de pereche...
Când, "croncănit", m-am scuturat amarnic,
Ca oaia când se scutură de streche:

-„Am prevăzut că visul nu-i zadarnic;
Răsplata va veni cum se cuvine.
La ușa mea, te voi numi "ușarnic".

Dar, nu te fuduli printre "jivine",
Că ăștia "te ucide" pe la spate,
Mai rău ca "agenturili" străine.

Fă-ți, din nimica, oportunitate,
- Din "vânturi" cum atâți își fac avere -
Și adă-mi semnul de loialitate!"

Oare să-l duc? Tii, ce frumos mi-l cere!
Achile l-a pierdut de-o veșnicie,
Iar El îl vrea, mărindu-se-n putere,

C-o ispitire vagă de simbrie?!
Deci, truda mea - ajunsă la scadență -
Cum aş putea s-o dau pe veresie?!

Dacă am dovedit obediență,
Și-am fost, de-atâtea ori, samaritean,
E, doar, că n-am crezut că am potență

Prin mine să mă văd... olympian!...
(Din urmă "vocea" mă urmă vagmistru:
„Ești "advansat"... la grad de... căpitan!")

La „căpitan”?... O notă-ntr-un registru?...
Cu-"armura" ce extatică mă-mpinge,
Pe scara "Zeilor"? Pot fi "Magistru"!...

Decis - s-ating ce nu se poate-atinge
De cei îngenunchiați, în prosternare -
Și cu voință unică de-a-nvinge,

Am apăsât pe clanță la intrare.
Surprins, cu mâna încă pe desagă,
Buzna am dat în plină adunare.

(Pentru o clipă viața mea pribeagă
- Fulgerătoare trecere prin vreme -
S-a derulat, topindu-se, întreagă.)

„Îi am pe toți în mâini, de ce m-aș teme?
De ce să-i las să-și numere arginții?
Acum e-acum! E timpul! Clipa geme

Să mă înalț cum mi-au prezis părinții!"...
-„Întoarce-te mai iute "căpitane"
Că, altfel, au să te mănânce "Sfinții!"...

„La naiba! Și comenzi și microfoane!
E liber cine vrea să te asculte...
Eu sunt sătul de sfaturi și ciolane;

Nu-mi trebuie nici grade nici insulte!
Stăpân fiind pe forța ce dezbină
Pot declanșa, în jurul meu, tumulte!”

Și c-o sfidare, neaoș-carpatină,
Fără să pierd o clipă de gândire,
M-am deșirat sub conul de lumină:

-„Hei, Voi!, cei "condamnați" la nemurire,
De-o lege strâmbă, nejustificată,
Contând pe "haita" josnică la fire!

Vă-nvinuiesc de crimă și, pe dată,
- Puterea ce-o dețin, mă-ndreptățește -
Să vă aduc legați la judecată!”

O liniște, cum rar se pomeneste,
Un gol născut, ce prevestea furtuna,
Cuprinse-ntreaga sală, ca-ntr-un clește.

Întocmai ca pe când trăia... "Străbuna".
Eram acolo - vajnică salvare! -
Să ciopârțesc, înverșunat, cununa

"Gângavilor" ajunși, prin uzurpare,
Mai sus decât au fost, cândva, "Titanii".
Și cum eram, peste mai mari, Mai Mare,

Puteam să le gătesc de petrecanii
Ori să-i arunc pe toți de-a berbeleacul,
Așa cum ei făcură cu "tiranii"...

Dar, cum îmi descifrasem zodiacul,
Voind "puterea" mea cu toți s-o vadă,
Am rupt sigiliul, zguduindu-mi veacul!...

Dă pe ei, Doamne, o Mineriadă!*

*MINERIADĂ: Festival de cântece și dansuri, de origine carpatină, la care premiile se împart cu bâtele. Organizatorii, „necunoscuți”. (n.a.)